

“ƏLİ RZA XƏLƏFLİ” FAKTURASI MİLLİ NƏSR TƏFƏKKÜRÜNÜN “YAZIÇI-MƏTN-OXUCU” QAPALI DÖVRIYYƏSİNDƏ

Tale elə götürüb ki, mən bir çox yarıdıcı şəxsiyyətlərin əsərlərinə yazdığım on sözləri “Qarşında...” sözü ilə başlamalı olmuşam. İndi də: “Qarşında şair, publisist Əli Rza Xələflinin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” adlı kitabının bilgiləyər nüsxəsi var”. Və agar oxucum mənim bu giriş cümləmi görürsə, demək, bu bilgiləyər nüsxəsi artıq poliqrafik paradigmadə bədii mətn reallığına çevrilib, “yazıçı-mətn-oxucu” dövryyəsinə daxil olub...

Yazmağın çətinliyi

Əli Rza Xələfli haqqında yazmaq çətinidir: çünki o, başqalarında təkcə yazarı ilə deyil, həm də niqə vasitəsi ilə verballaşan coşğun ədəbi fəaliyyəti ilə “kəskin” sözü ilə işarələyə biləcək təəsüratı yaradır. O, “ədəbiyyat olan yerdə” susmağı bacarmayan, daha doğrusu, içindən coşub qalxan söz tufanıni sakitləşdirə bilməyən adamdır. Şeyrlərində lirik kodun incəliklərinə köklənən Əli Rza ilə publisistikləşmə müdrikləşən Əli Rzanı və tribunalarla emosional-effektiv coşğunluğunun zirvəsinə qalxan Əli Rzanı bir dəyərləndirmə paradigmasında götürüb, vahid yarıdıcı şəxsiyyətin invariant keyfiyyətlərini müəyyənləşdirmək, doğrudan da, çətindir...

Əli Rza Xələfli bütün yarıdıcı fəaliyyəti ilə passionar şəxsiyyətdir. “Passionarlıq” - ruhi enerjinin daim kükrəməsi, ipə-sapa yarmaması, hər an onu saxlayan maneələri qırıb coşmağa qalxmasa anlamıdan olan sözdür. O da passionardır. Zamanın necə axması, hara axması, kimə və kimin sifəti ilə axması onun ədəbiyyatı zamanına təsir edə bilər. Əli Rza Xələfli üçün mövcudluğun, varlığın, var olmağın bir müddət forması var: bu, onun nəfəs aldığı ədəbiyyatdır. Bu ədəbi nəfəsi dayandırmıq mümkün deyildir: onun dayanması Əli Rza üçün zamanın dayanması deməkdir. O işə dayana bilmez: içindəki vukdan daim püsürür və bu odun qabığında no özü, na də başqaları durub bilir.

Bir yazımda onu **tənha özəna** bənzətmisdim: “*Görünür, bu da bir talədir: Əli Rza Xələflinin yaşamalı, olduğu tale. O, elə heç Arzın sahiliində bir daşın üstündə oturub, heç kəsə və heç nəyə fikir vermədən öz kədərlə nəğməsinə oxuyacaq. Bu nəğməni hara bir cür eşidəcək və hara bir cür qiymətləndirəcək. Hər kas öz arşını ilə öləcək, öz tarazası ilə çəkəcək. Ancaq Əli Rza Xələfli üçün bunların heç bir fərqi olmayacaq. O, yəni də öz nəğməsinə oxuyacaq və ürəyinin içində bu nəğməni dinləyənlərin olduğunu da inanacaq...*”.

Bu da bir Əli Rza obrazıdır: onun şəxsiyyətinin emosional-yarıdıcı həddüdlərini daxilində daim coşub-daşan insan xarakterindən “tutduğum”, “gördüyüm” diskursudur.

Diskurs - müxtəlif amillərin, şəraitlərin, moqamların kəşməsinədən yaranan və görünən “andır”. Əslində, Əli Rza Xələflini azdan-oxdan anlamaq üçün onun “ipə-sapa yarmaz” ədəbi enerjisinin diskurslarını müşahidə etmək lazımdır. Bu da bir moqam - diskurs idi ki, onu tənha özəna oxatmışdım. Daim “zamanəy” qarşı durub ədəbiyyatı mücadiləsi aparması, Allah bəli, hansı zillətlə ədəbiyyatı adına “Kredo” qəzetini ölməyə qoymaması, Qarabağ ümidlərinin kəsildiyi an “son” nöqətdə belə üzünü Arzaya döndürüb öz nəğməsinə oxuması “an”ları bir nöqətdə kəşşörək, mende onun haqqında tənha öz diskursunu yaratmışdı...

“Əli Rza Xələfli” “yazıçı-mətn-oxucu” dövryyəsinin subyekti kimi

Onu bir qələm adamı olaraq Azərbaycanın ədəbi həyatından konardə təsvörvör etmək mümkün deyildir. Milli “ədəbi həyat”ın bütün məsələlərində və ümumən ədəbi həyatı adlanan hər yerdə Əli Rza Xələfli var. Ədəbiyyatda var olmaq onun stixiyasıdır. Bu stixial mövcudluq ona ədəbi həyatın “yazıçı-mətn-oxucu” struktur modelinin hər bir səviyyəsinə mövcud olmağı imkən verir. “Ədəbiyyat” hadisəsini, baxmayaraq

Əli Rza Xələflinin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” əsəri fantasmaqorik üslubda qələmə alınmış düşüncələr povestidir. Carayan edən münasibətlər nə zamana, nə də makana görə bəzən uzaqda deyil.

Əsərdə mənsi obrazların təmsalində yersiz təkabürün və əsassız iddiaların yarıdıcı kinin və Nifratın insanlığa çərbəsindən, mənəvi mühiətə dağdığı təsirdən bəhs olunur. Gənc, vətənpərvər şair Turanın şəxsinə fəciyənin kökləri və ağırılı miqyası bədii-psixoloji araşdırmağa cəlb edilir. Əsas hadisələrin qaynağı həyat olsa da, əsər bədii təxəyyülün məhsuludur.

yazımın başlığına “milli nəsr təfəkkürü” konseptini qoydum. Mən də haqlıyam: “Qarşında şair, publisist Əli Rza Xələflinin məhsul “Qiyamətdən bir gün əvvəl” adlı povestinin bilgiləyər nüsxəsi var”.

“Povest” ləksik mənasına görə “povestovət”, yəni nəql etmək, hekayət etmək, xəbər vermək sözüdür. Ədəbi düşüncəmizdəki hər bir termin hansısa etnik-ədəbi ənənəyə mənsub olması baxımından bütün hallarda milli hadisədir. Bu monada “povest” də slavyan etnik-bədii düşüncəsinin tarixi özünlüfədə qəliblərindən biridir. Əli Rza

Vaxt gəlir: minik vaxtı çatmış dayları kəməndə tutub, mənəyənə salır, onları insan oğluna tələməyə məcbur edirlər. Bu əzəli proses nəvbəsinə gəzləyən başqa dayların gözünün qabığında baş verir. Növbə Göyürgəyə çatanda o, üsyan edir: çəpərlənmis səhadən çıxıb qaçmaq istəyir. Şahə qalxıb tullur, lakin dövrün dibinə yuvarlanaraq öləyir. Beləcə balaca Əli Rza ilk dəfə səvdiyi varlığın amansız ölümünü yaşayır.

Bu yaşantı no uşaqlıqda, nə do indilə heç vaxt onu tərk etmir: “Hərdən o mənəzərə yuxuma da gəlir, axı o vaxt həmin hadisədən sonra mənə tez-tez qara basır, titrəyirdim, günün güntəyə çatı məno elə gəlirdi ki, kimə məni boğmaq istəyir...”

Bəlkə də, kiməsə “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povestini başlayan bu təsiri “hekayət”, sadəcə, mətnin bədii struktur elementini təsiri bağlaya bilər. Və əslində, bu həm də belədir: “Qiyamətdən bir gün əvvəl” məni “Müəllifdən” qırılı ilə “Sığmazlıq, yaxud Göydəmir ürgənin ölümü” adlı bu müqəddimə - hekayətə bağlayır.

Müqəddimə mətnin qapısı və başlanğıcıdır.

Mətn bədii materialdan qurulmuş məkan-zaman sistemidir. Onun strukturunu bütün hallarda malik olduğumuz dünyamızın strukturunu özündə “tokrarlayır”. Bir evin, məkanın, aləmin başlanğıcı, giriş, qapısı olduğu kimi, mətn də qapısı var. Çünki biz dünyaya gəlməmişdən əvvəl ancaq məkanın təşkilinin bu modelinin içinə düşürük: qapılı-pəncərəli, aşağılı-yuxarılı, enli-uzunlu dünyə. “Qiyamətdən bir gün əvvəl” də bir mətn dünyasıdır. Onun da başlanğıcı, giriş, müqəddiməsi var. Və bunlar mətnin poetik strukturunun görünüb-görünməyindən (maddə, yaxud mücarəd olmağından) asılı olmayaraq, bütün hallarda olmalı olan ünsürleridir.

Maddi materiyanın yazıcı şüurunda proyeksiyalanan mənəvi görüntüsü - poetik mətn maddinin strukturunu özündə təkrərləyir. Əli Rza da tikildiyi bütün mətn dünyasına hanu kimi qapı qoyub: qapız ev (“beyt”) olmaz.

Ancaq bu - ölümlü qapısı, ölümün qapısıdır. Müəllif öz bədii dünyasının qapısını ölməyə açır.

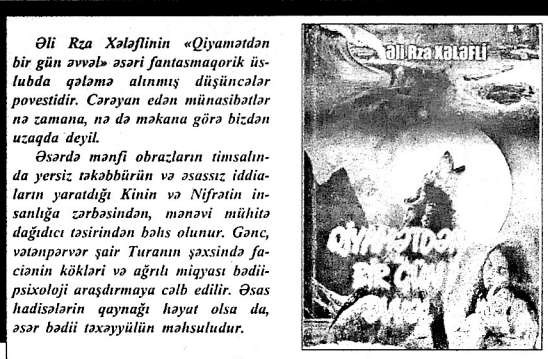
Düzüldür, bu, bir an ölmüşdür. Ancaq bu, Əli Rza üçün dünyamızın, varlığın özü idi. Onun üçün bu dünyə adına qəbul etdiyi an qiymətli və səvəli varlığın ölməsi idi. Beləcə, Göydəmir ürgənin ölümü Əli Rza Xələfli üçün dünyamızın ölmə rənginə boyadı və müəllif ilk dəfə ölmüşü gördü, onun dəlişəli “dadım” yaşadı.

Bu dadı heç vaxt unutmadı Əli Rza. Unutması mümkün də deyildir. İnfantil yaddaş deyilən bir “fenomen” var: uşaq olanda insan sarsıdarsa yaddaş yazılan və sonradan onun bütün şəxsiyyəti cizgilərinə müəyyənləşdirən yaddaş. Əli Rza üçün də dünyə ölməyə başladı və yazımın bu çəğində də dünyə onun üçün elə bu rəngdə - ölmə rəngindədir.

İnsan yaşlandıqca infantil yaddaş gündüslük hadisələrin hafizədə yarıdıcı ağırlıqların altında daha dərinlərə çökür. Ancaq heç vaxt itmir: psixikaya təsir edən istonlən (məni-müsbət) qiçiq onu. Göydəmir ürgənin ölümü, əslində, Əli Rzanın bütün taleyini müəyyənləşdirən genetik yaddaş xəməvidir. Və biz hələ belə bir hökm verməkdən də çəkinirik ki, Əli Rza bütün yarıdıcılıq boyu no yazıbsa, əslində, Göydəmir ürgənin ölümündən yazıb. İndi də “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povesti Göydəmir ürgənin ölümü ilə başlanır.

Lakin təkcə başlanmır, həm də təkrərlənərkə tamamlanır. Və bu, başlanma, təkrərlənmə, tamamlanma həm fiziki stixial, həm də bədii stixial anlamında Əli Rza yarıdıcılığının və onun yarıdıcı mətnin poetik struktur dinamikasına çevrilir.

(Davamı 10-cu sahifədə)

ki, ənənəvi olaraq yarıdıcı şəxsiyyətlərə adlı edirlər, ancaq mətn olmayan yerdə - oxucu, oxucu olmayan yerdə - yazıcı yoxdur. “Yazı” həm proses, həm işarələr sistemi olaraq “oxu” ilə ayrılmaz birgəlik içindəsidir. Yəni do baxmayaraq ki, müəyyən yarıdıcı subyektlər oxucunu “inkar edir”, onun varlığını görmədən gəlməyə, sanki onu nəzərə almıdan yazmağa çəlişir, yaxud belə güman edirlər, ancaq bu, heç bir halda belə deyil. Ən “tənha” yazıcı belə oxucusuz deyil. Yazıcı tənhaşılı struktur hadisəsi olmaq etibarilə ümumiyyətlə yoxdur. “Yazıçı-mətn-oxucu” dövryyəsinə “oxucu” elementinin həttə fiziki xüslüdə belə bu modelin xəməni poza bilər: yazıcı özü öz mətnin oxucusuna çevrilir.

Əli Rza Xələflinin “yazıçı-mətn-oxucu” orbitində “Oxucu” böyük hərtəli yazılacaq. “Mətn” və “Yazıçı” ünsürləri ilə eyni məna çərçivəsində duracaq qədər nəhəng hadisədir. Onun şüur “oxucu-şüurluq” abstraksiyasını nəzəri olaraq belə qəbul etmir. Bunun bir səbəbi var: Azərbaycan ədəbi düşüncəsinin Əli Rza Xələfli fakturası bütün kamiiyyət-kemfiyyət müəyyənliyi, bütün məkan-zaman təzahürəli etibarilə milli ənanə hadisəsidir. Onu ədəbiyyatın millilik keyfiyyəti və ümumən milli ədəbiyyatı adlanan hadisədən konardə götürmək, yaxud təsvörvör etmək mümkünküdsür. Əli Rza Xələfli üçün:

ədəbiyyat - bədii şü ədəbindən, bütün “ədəbi”lər - milli ədəb adlanan etnik özəmləşdirilmə sistemindən, milli ədəb isə - milli yaddaşdan başlanıb və ələ onda da tamamlanır.

Bu cəhətdən Əli Rza Xələfli üçün ədəbiyyat istisnasız olaraq milli yaddaş hadisəsidir və bu hadisənin daşıyıcısı ilk növbədə milli oxucudur. Oxucu onun düşüncəsinin bir parçası, həmifiki, ədəb-daşığı və on başlıcası, bütün yarıdıcı varlığının “əks-sədasidir”.

“Əli Rza Xələfli” fakturası milli nəsrin əpos təfəkkürü kontekstində Müəllifin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” adlı kitabının sonunda o, şair, publisist kimi toqtdm olub. Və bu, doğrudan da, belədir: ədəbi ictimaiyyət onu, əsasən, şair və publisist kimi tanıyır. Mən isə

Xələflinin də bədii fikir dövryyəsinə daxil etdiyi bu povest müəllif və mətni janr tipologiyası etibarilə, təbii olaraq, nəsr kontekstinə gətirir. Əsər oxu nəsr nümunəsi ilə tanışlığın məni bir ədəbiyyatşünas kimi çətin duruma salır: Əli Rzanın “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povesti nəsr müstəvisinə sığmır, onun həddüdləri içərisində sakit durub bilər. Yeri narahətlik, elə hey bu müstəvidən daha geniş dəyərləndirmə müstəvisinə can atır. Və mən mətnin bu narahətlikdən anlamağa, başa düşməyə çəlişirəm. Bir anlığa məno elə gəlir ki, məndə Əli Rzanın şair stixiyasından doğan şair parçalarının ölçüləri mənim seçdiyim nəsr müstəvisinin ölçüləri ilə üst-üstə düşür. Lakin bu düşüncəm bir fraqment kimi tez özü keçir. Məni özü məno öz halını boyan edir: “Məni povest qəlibinə salıb, ruhuma boğma. Öz fəzama qalxmamaq imkan var. Məni nəsrin milli fəzasında dəyərləndir”.

Bu fəza - milli nəsr təfəkkürünün əpos kontekstidir. O kontekst ki, milli düşüncənin bütün növ və janrlarını, bütün tarixi və məsiri təzahür tipləri və şakillərini öz içinə alaraq, milli-mədəni dəyərləri sistemlərinə inir, on universal və on qlobal bədii işarəsi səviyyəsinə qalxır. Bu monada Əli Rza Xələflinin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povesti və ümumən yarıdıcılıq bütün mövcudluq sistemi: yazıcısı, məni, oxucusu ilə birgə məzi milli əpos təfəkkürünün üzvi hadisəsidir. Hadisə sakit, emosiyasız, adi qarşılamanı səvir. İstər təbiətdə, istər cəmləndirə - ictimai həyatda və istərsə do ədəbiyyat və incəsənətdə... Hadisə ölçü və miqyaslarına görə dəyərləndirmə tələb edir.

Göydəmir ürgənin ölümə ruhun əg yaddaşına yazılan körpə azadlığı nəğməsi

Povest müəllifin (Əli Rzanın) beş-altı yaş olanda gözəlirinin qabığında baş vermiş bir hadisənin təsviri ilə başlanır. Bö-yüklər kimi at minmək istəyir, ağlayır, lək çökürmisi. Axır atası deyir ki, “gözlo Göydəmir ürgəni öyrədk, onu səno verərdm”.

Beləcə balaca Əli Rza Göydəmir ürgənin öyrədilib - minimlək vaxtını həsrətlo gözleməyə başlayır.

“ƏLİ RZA XƏLƏFLİ” FAKTURASI MİLLİ NƏSR TƏFƏKKÜRÜNÜN “YAZIÇI-MƏTN-OXUCU” QAPALI DÖVRIYYƏSİNDƏ

(Əvvəli 6-cı səhifədə)

Strukturunu təşkil edən bütün bədii ünsürlər: Boz qurd, Turan, Ana, Kin, Nifrət, Tanrı təkrarlanaraq başlanğıca dönmür və tamamlanır. Lakin tamamlanma baş tutmur, proses yenidən başlanır, təkralanır və tamamlanmağa doğru gedir. Lakin yenə də tamamlanır.

Və bu durumun əzəbli narahatlığını mətnin hər səhifəsi, hər bir sətiri və hər sözündə yaşayan müəllifin özü də axır bir həqiqəti dərk edir: hələ bu proses davam edəcək: çünki hələ “Qiyamətdən bir gün əvvəl”dir.

“Qiyamət”in bu üzü və o üzü

“Qiyamətdən bir gün əvvəl” povestində təqdim olunan bədii dünya öz məkan-zaman strukturu etibarilə insanın fiziki və metafiziki dünya haqqındakı təsəvvürlərini “bütövlükdə” əhatə edir. “Qiyamətdən bir gün əvvəl” ilk növbədə bədii zaman semantemidir. Bir semantem - məna vahidi kimi işarədir. Dünyanın insana öz yaşam təcrübəsindən və kənardan (yuxarıdan) ona endirilmiş təcrübədən məlum olan strukturunu bütövlükdə işarələyir.

“Qiyamətdən bir gün əvvəl” üçlü zamanın strukturunun yalnız bir parçasıdır:

- “Qiyamətdən bir gün əvvəl”;
- “Qiyamət günü”;
- “Qiyamətdən sonra”.

Əli Rzanın bütün diqqəti inersial olaraq Qiyamətə və ondan sonraya köklənib. Lakin ortodoksal olmasa da, heterodoks olub, Qiyamətə və sonrasına, sözün hər bir mənasında, “getmir”. Öz marağını da, oxucu marağını da dünyanın bu üzündə (“Qiyamətdən bir gün əvvəl”də) saxlayır. Bütün qəhrəmanları Allahı axtarır və səsləyir. Lakin axtarış da, səsləyiş də dünyanın bu üzündə (“Qiyamətdən bir gün əvvəl”də) baş verir.

Müəllif hətta Allah axtarışının milli-mental, teo-kosmik-universal “bakirəliyini” (modelini) də qoruyur. Mətnə diqqət verdiyimizdə Tanrı Allah paralelizminin teokosmik məntiqinə şahid olur. “Allah” bütün yaradılışın Əli Rzanın povestində simvollaşmış obrazlarının çağırışında, istisnasız olaraq, “laməkan” və “lazaman” substansiyadır. O, bütün hallarda Əli Rzanın yaratdığı mətnin fəvqündə durur. Müəllif onu bədii mətnin struktur səviyyəsinə heç bir halda daxil etmir. Ancaq “O”nsuz da keçinə bilmir (Necə keçincini?!). Yaratdığı dünyanı “O”nsuz qura, tamamlaya bilmir. Lakin onu milli-mental ənənədə olduğu kimi “Tari kişi” obrazında deyil, bu obrazın türk milli düşüncəsində “dərk (idrak) olunmuş” Tanrı paradigmasında bədii mətnin obrazına çevirir.

Beləliklə, müəllif də, onun bütün qəhrəman və antiqəhrəmanları da yenə də dünyanın bu üzündə qalır. Dünyanın o biri üzü gəlmir və başlanmır: çünki müəllifin özü də, mətni də, oxucusu da hələ də dünyanın bu üzündədir. Hələ “Qiyamətdən bir gün əvvəl”dir.

Mətnin obrazlar sistemi semiotik konstruksiya kimi

Əli Rza Xələflinin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povesti bütün strukturunu ilə semiotik konstruksiyadır. Bu konstruksiya simvolik proyeksiyalandırma üzərində qurulub. Bütün obrazlar öz aralarında universumlaşaraq simvolik işarələrə çevrilir. Obrazlar sistemin təsnifat strukturunun əsasında bəşəri-universal xeyir-şər (yaxşı-pis) modeli durur:

Şər paradigmasını Kin, Nifrət, Qorəz, Qara İlan, bəndəni tanımayan Adam(lar), nə Allahı, nə də bəndəni tanımayan Adam(lar) və s. kimi antienergetikaya malik obrazlar təşkil edir.

Xeyir qütbü Boz Qurd və Turan Türksöy obrazları ilə təmsil olunur.

Hər iki obraz milli energetikani təcəssüm etdirən simvoldur.

Boz Qurd - ilkin stixial yaradılış, Turan ilk-in stixial məkanı təcəssüm etdirir.

Mahiyətə hər iki obraz türk etnosunun kosmoqonik-yaradıcı gücünü müxtəlif

səviyyələrdə təcəssüm etdirir: Boz Qurd - heyvan, Turan - insandır. Biri təbiəti, o biri cəmiyyəti simvollaşdırır. Lakin hər iki obraz mifoloji-semiotik struktura malikdir.

Boz Qurd - bir heyvan kimi türklərin əcdadıdır: türkün bütün bioantropoloji tarixi bu obrazda öz təcəssümünü tapır.

Turan - bir insan kimi, bir tərəfdən insanı, o biri tərəfdən türkün Turan adlanan dünyasını - türklə mənalanan və müqəddəsleşən torpağı təcəssüm etdirir.

Müəllif, beləliklə, mənsub olduğu dünyanı və onun əsərdəki bədii proyeksiyasını bütünlüklə sakral presedentlər əsasında təşkil edir. Bununla da Əli Rza Xələflinin düşüncəsində(n) yaranan mətnə Mif (Boz Qurd, Turan), Epos (İran-Turan) və Tarix (Qarabağ, Şuşa, Xocalı...) öz maddi görüntüləri ilə dekonstruksiya olunaraq, qovuşur: ilkin kosmoqonik vahidin parçalanmış, şəxələnməmiş, qəlpələnməmiş konstruksiyası ilkin sxem əsasında “Qiyamətdən bir gün əvvəl” yenidən bərpa olunur.

Tənha Ozanın ölüm azadlığı nəğməsi

Yuxarıda demişdim axı: Əli Rza Xələflinin “Qiyamətdən bir gün əvvəl” povesti “qəlibinə” sığmır. Bu mətn povest olmaq istəmir.

Necə olsun axı?!

Povesti ancaq “ədəbi tipologiyanın qabığına durub” yaratmaq olar. Əli Rza üçün “povest” adı olub, özü olmayan janrdır. O, bu janrın sahilində yox, məcrasının başında, bulağının gözündədir: “*Yer-göy şaqıldadı. Babadağın başında ildirir çaxdı. Ağacları köklü-köməcli çıxaran, qayaları ağzına alıb aparan bir külək özünü yetirdi. Yer-göy küləyin ağzında qopub gedirdi. Külək Boz Qurdun içindən keçməkdə idi. Amma onun ayaqları elə bil ki, yerin təkinə bağlanmışdı. Boz Qurd ananın küləyə davam gətirməyəcəyini, onun da küləyin ağzında qopub gedəcəyini anladı:*

- Köç mənim ruhuma, sən mənim özümün, - anaya dedi. Bir nəfəs kimi, bir ruh kimi ana Boz Qurdun varlığına hopdu. Külək yerin üzünü soyub aparmışdı. Necə ki, yerin üzünü soyub aparmışdı, eləcə də Boz Qurdun cəhəngindən keçib dərisini soyub aparmışdı”. Yenə də üzü Arıza oturub. Yenə öz nəğməsini oxuyur. Bu dəfə “Qiyamətin gəlişi”ndən xəbər verir: “Vallah, bu, elə dəyəsan, qiyamətin əzəliidi...”

Qorxur Tənha Ozan.

Yox, bu, can qorxusu deyil, bu - əndişədir. Hələ ümid var deyir: “Hələ Qiyamətə bir gün qalırdı. Bəlkə, ədalət qalib gələcək? Bəlkə, gü-nahlrın etirafı dünyanı qiyamətdən xilas edəcək? Nə bilmək olar...”

Haray çəkir Tənha Ozan: “Dəyəsan çayların suyu azalıb, bulaqlar da quruyur...”

Eşidək Tənha Ozanın azadlıq nəğməsini! Qulaq verək Allahın bəndəsi Əli Rzaya!

Hamılıqla (!) oxuyaq şair, publisist Əli Rza Xələflinin bu “mesajını”!

Seyfəddin RZASOY,
mifoloq, filologiya elmləri doktoru

(“Bütöv Azərbaycan” qəzeti №8(344),
03 may 2018-ci il)